

КНИСТЕР

ЛИЛИ ЧУДОТО

и тайната на изгубения
подводен свят

С вълшебен
подводен
трик

КНИСТЕР ЛИЛИ ЧУДОТО И ТАЙНАТА НА ИЗГУБЕНИЯ ПОДВОДЕН СВЯТ

Превод: Марина Михова

chitanka.info

Забавлявайте се с Лили Чудото!

Лили прави магии от деня, в който съвсем неочаквано намери вълшебната книга до леглото си.

Но да правиш магии понякога може да има доста непредвидими последици...

Например, когато Лили отива в легендарната Атлантида и се запознава със смешния цар на костенурките Шнуртел Великолепни. Нещастният владетел моли Лили за помощ: Подводният приказен свят е в опасност. Лили обаче не се поколебава нито за миг и се впуска в невероятно приключение. Но в дълбините на морето дебнат непредвидими опасности...

Това е Лили, главната героиня на нашата история. Тя е горе-долу на твоята възраст и прилича на съвсем обикновено дете. Тя е такава... обаче не съвсем! Лили притежава нещо, което изобщо не може да се нарече обикновено, а именно: книга с магии!

Една сутрин Лили просто я откри до леглото си. Как ли се е озовала там? Тя няма никаква представа. Знае само, че разсеяната вещица Зурулунда Кноркс по невнимание е забравила книгата си. Тя знае още, че в книгата има истински вълшебства и магически трикове, дори някои от тях вече е изпробвала.

Но внимавай:

По-добре не се опитвай да ги правиш! Ако прочетеш погрешно дори една-едничка дума, четката ти за зъби ще се превърне във вещерска метла, учителката ти — в зла измамница, сладоледът на клечка — в кисела краставичка. За по-сигурно Лили не разказа на никого за магическата си книга. Може да се каже, че тя вече е една истинска тайна магьосница. Успя да опази тайната за книгата дори от по-малкия си брат Леон. А това си е сериозно постижение, защото той

е много любопитен и понякога може направо да те изнерви. Въпреки това Лили много си го обича.

Така... Сега вече знаеш необходимото и историята може да започне.

ПЪРВА ГЛАВА

Сърцето на Лили биеше лудо. Тя беше много развълнувана.

— Не може да бъде! — възкликна тя. — Как съм могла да не го забележа досега! — Тя продължи да разлиства невярващо вълшебната си книга. Какво ли беше открила?

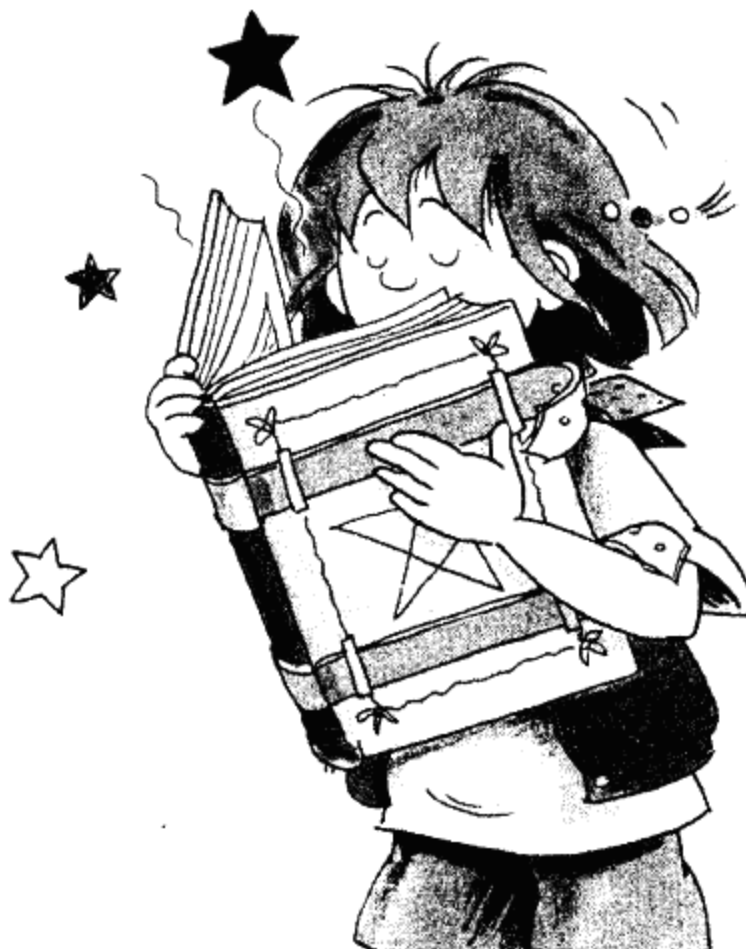
В книгата с магиите имаше две страници, които бяха залепнали така плътно една за друга, че Лили не успяваше по никакъв начин да ги отдели. А може би бяха и повече от две. Всъщност това не беше основателна причина за вълнение, защото книгата беше всъщност доста дебела. На Лили щяха да ѝ трябват два живота, за да изпробва всички трикове и фокуси, които бяха написани там. Но както става в повечето случаи... точно тези няколко страници, които не можеше да прочете я интересуваха най-много.

Как ѝ се искаше само, да можеше по някакъв начин да разлепи страниците! Но дали щеше да може да прочете заклинанията, които бяха написани там?

— Кой знае кой некадърник ги е залепил.... — възнегодува Лили и се опита да раздели краищата на страниците с джобното си ножче. Тя можеше само да гадае, кой е ползвал магиите в книгата.

В крайна сметка ставаше въпрос за истинска магическа книга, която сигурно е минала през ръцете на много вълшебници.

— Може някоя лакома магьосница да е покапала книгата с адски лепкав вълшебен мармалад, или пък да е размазала отгоре сос за спагети от вампирска кръв. Колко тъпо! — измърмори Лили. Нищо не помагаше, страниците си оставаха залепени. Лили завря носа си в книгата и започна да души. От залепените страници на главата се носеше странна миризма. Беше обаятелна и примамлива миризма, каквато Лили никога не беше подушвала досега. Тя вдиша дълбоко. Но в този момент се стресна от някакъв шум, който идваше от коридора. С един поглед към вратата тя се увери, че ще остане необезпокоявана. Беше подпряла бравата със стол. Нямахте да се остави да я заловят. Нали беше тайна магьосница и искаше да си остане такава. На лицето ѝ се появи бегла усмивка. Ако някой я наблюдаваше как души книгата, със сигурност щеше да я помисли за луда. Но в крайна сметка никой не можеше да предположи що за странна книга държеше тя в ръцете си. Истина беше, че някои от заклинанията написани в книгата имаха специфичен аромат. По-точно казано, те направо смърдяха. Например заклинанието за огън с неприятната миризма на изгоряло, или това за отъмщение, което миришеше по-лошо от клетката на павианите в зоологическата градина в топъл летен ден. Заклинанието за любов обаче ухаеше на теменужки. Разбира се, че имаше и заклинания, които не миришат, като например магията за шум.

Лили подуши още веднъж залепените страници. Ммм... те миришеха наистина много примамливо! Бяха свежи като нежния полъх на морски бриз и носеха аромата на прясно окосена ливада. Нежни като момини сълзи, поклащани от топъл летен вятър и странни като ананас или наподобяващи мириса на корабно платно. Всичко беше много объркано: желанието на Лили да прочете точно тези страници ставаше все по-непреодолимо. Каква ли магия щеше да излезе от този аромат?

— Лили, отвори! — това беше Леон. Той удряше силно вратата на стаята на Лили.

— Какво искаш пак? Не може ли да ме оставиш поне за малко на спокойствие? — извика Лили.

— Трябва да видиш това! — не се отказваше Леон. — Имам топка пълна със сняг. Мама ми я купи от пазара.

— Лили? — чу се от коридора гласът на мама.

Лили скри на часа книгата отдолу под леглото си, махна стола от вратата и грабна някаква книга от етажерката до леглото ѝ. Когато мама влезе в стаята ѝ, я завари да лежи в леглото и да чете отегчено.

— Защо Леон чукаше толкова силно по вратата ти? — попита тя и в гласа ѝ имаше упрек.

— Трябва да попиташ Леон за това — отвърна тя подигравателно и вдигна недоумяващо рамене.

— Беше заключено — опита се да се оправдае Леон.

— Първо не може да е било заключено, защото нямам ключ и второ...

Лили спря по средата на изречението, защото ѝ бяха хрумнали две великолепни идеи, които само отчасти бяха свързани с вратата на стаята ѝ. Първо ѝ беше хрумнало, че следващият път щеше да е по-лесно просто да омагьоса вратата. В книгата със сигурност щеше да има някаква подходяща магия за заключване. Второто ѝ хрумване беше обаче много по-важно. Щом една врата можеше да бъде заключена с магия, то тя можеше и да бъде отключена по същия начин. А щом една врата можеше да бъде отворена, тогава защо едни страници да не можеха да се разлепят?

— И второ? — попита мама и прекъсна размишленията на Лили.

— Все едно — отвърна момичето. — Не е забранено човек да се спаси по някакъв начин от някой, който го изнервя.

— Не се карайте. Леон искаше само да ти покаже какво купихме от пазара. Нямаше намерение да те ядосва.

Лили направи физиономия. Разбира се, че мама имаше право, но Лили я занимаваха по-важни неща, отколкото новата придобивка на Леон.

— Хайде, покажи я! — каза тя накрая.

Леон нямаше нужда да го молят дълго.

— Моята топка със сняг!

— Това се нарича снежна сфера — каза Лили, взе пластмасовото кълбо от ръцете му и го разклати силно. След това се загледа във вихрушката от снежинки. Те падаха върху планини, къщи и дървета.

— Погледни, и кравата е заснежена! — извика въодушевено Леон. — Прилича на малък подводен свят.

— В сферата има вода, за да може при поклатяне снежинките да се спускат много бавно. Както при зимна буря — обясни Лили. Но и тя беше впечатлена и отново раздруса кълбото. Снежинките затанцуваха бурно.

— Дай ми го! — извика Леон.

— Когато бях малка и аз имах такава сфера — каза мама и се наведе над двете деца. — Моята беше обаче много специална.

— Моята също! — запротестира Леон.

— Разбира се, че е специална — каза мама и го погали по главата.

— С какво е била толкова специална? — попита Лили.

— Тя не беше снежна сфера, а блестяща сфера.

— Блестяща сфера?

— В нея нямаше сняг, а блестящ прах. Той се спускаше над истински подводен свят. Той се състоеше от коралов риф, потънал кораб и едно малко водно конче. Но най-хубавото в сферата беше Атлантида, потъналият град.

— Чувала съм за Атлантида — извика Лили. — Това не е ли бил един град, който преди много, много години е потънал под водата?

Мама кимна.

— Точно така, преди над десет хиляди години. Някои твърдят, че е бил цял континент.

— Какво е това континент? — попита Леон, без да сваля поглед от танцуващите снежинки.

— Континентът е нещо, което е по-голямо от град и дори от държава — обясни Лили. След това настоя мама да продължи да разказва: — Разкажи, разкажи за Атлантида!

Мама се усмихна и каза:

— Не мога да разкажа много за това. Не съм толкова добре осведомена.

— Но нали си имала сфера! — започна да я умолява Леон. — Разкажи за блестящия прах под водата!

— Какво знаеш за Атлантида? — не се отказваше Лили.

— Казах вече, че не знам много неща — повтори мама. — Ще се опитам да ви кажа някои неща, но след вечеря, когато Леон вече е в леглото. Иначе ще стане много късно.

— Приказка за Атлантида за лека нощ! Ще сложа масата! — Леон наистина се беше разбързал. Лили и мама го последваха.

— Какво стана със сфера ти? — попита Лили.

— Тя падна на земята и стъклото се счупи, водата изтече, а подводният свят се изцапа. Вече не знам къде съм я сложила.

— Жалко! — каза Лили.

— Преди имаше много различни видове снежни сфери. Моята приятелка имаше една, в която живееха пингвини и цяло семейство бели мечки. Ние толкова се забавлявахме с тях, а сега децата гледат само телевизия...

— Жалко — отвърна Лили.

— Не драматизирай — усмихна се мама.

След вечеря Лили отиде в стаята си. Тя беше раздвоена. От една страна ѝ се искаше веднага да потърси магия, с която да разлепи страниците, а от друга страна така щеше да пропусне приказката за Атлантида, която мама щеше да разкаже на Леон...

Но колебанието ѝ не трая дълго. Книгата можеше да почака, но разказът на мама за потъналия свят не.

Лили бързо се отправи към банята, за да се приготви за сън. Появи се в стаята на Леон точно навреме, облечена в пижама и седна на ръба на леглото.

Мама започна да разказва:

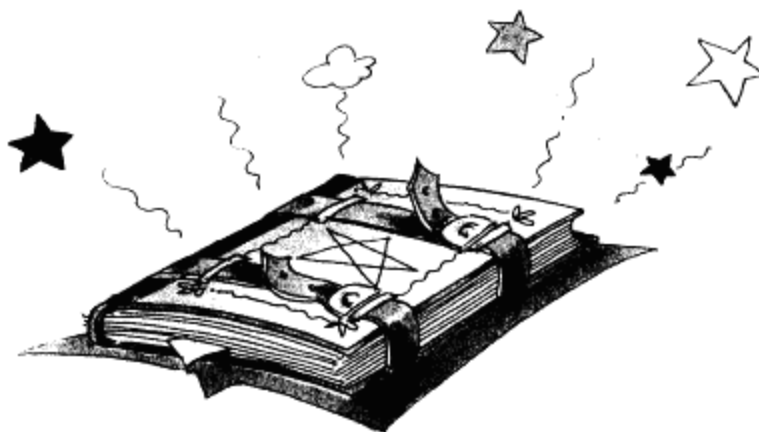
— Има много различни истории за Атлантида. За съжаление всичките те са се предавали от уста на уста. Това ще рече, че няма разкази на очевидци. Всички, които са разказвали за Атлантида са преразказвали други разкази. Но

в едно всички разкази съвпадат. Атлантида е била континент или голям остров. Но къде точно се е намирала, разказите казват различни неща. Може би някъде в безкрайно големия Атлантически океан.

— Това е ясно — добави Лили. — Атлантида и Атлантически океан!

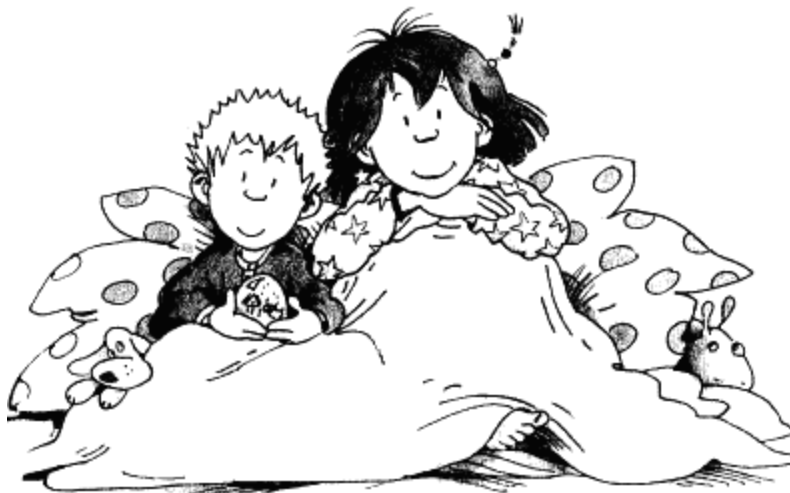
— Жителите на Атлантида са били много по-добре технически развити, отколкото останалия свят. Но за съжаление не знаем кое от тези предания е истина и кое е фантазия, защото някои историци са преувеличили в разказите си. Но има стари рисунки и картини, на които са нарисувани жители на Атлантида, които летят с балони, приличащи на кораби. И великолепните сгради и градове, в които са

живеели хората със сигурност не са могли да бъдат построени без кранове и машини, които са режели камък. Най-вероятно хората още преди хилядолетия са знаели как да използват електричество. Така че със сигурност са имали електроцентрали.

— Най-вероятно със слънчева енергия — предположи Лили.

— Със сигурност са живели в хармония с природата, защото думата опазване на околната среда не се среща никъде в разказите. Това е дума, която е станала необходима в наше време.

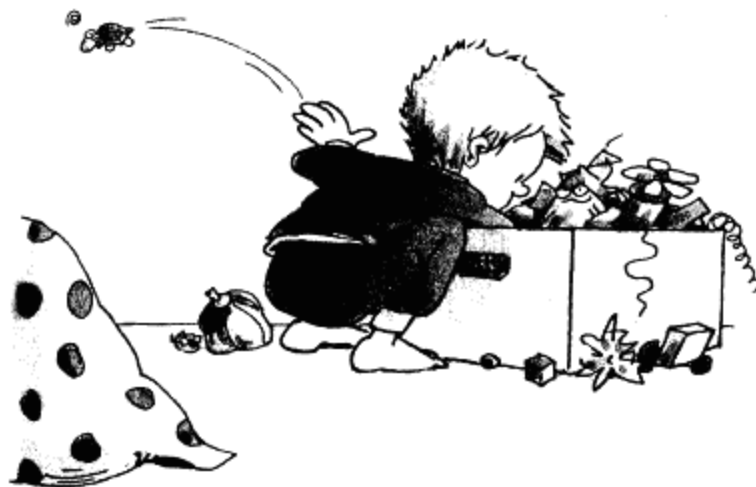
— Можели ли са да летят с ракети? — попита Леон.

— Най-вероятно. В някои пещери има издълбани картини, които също са на хиляди години и на тях хората са изобразени в приличащи на ракети летящи уреди.

— Какво? Не може да бъде! — Лили остана с отворена уста. — Преди хиляди години са знаели какво е това ракета? Кой е нарисувал тези картини?

— Тези картини са били нарисувани от хора, принадлежащи към друга изчезнала цивилизация: тази на маите.

— Мая! Нея я познавам! — извика въодушевено Леон. — Пчеличката Мая! Разкази за нея имам дори на касетка! — Леон скочи от леглото и започна да търси касетката.

Лили и мама се усмихнаха и се погледнаха многозначително.

— И маите ли са потънали в морето? — попита Лили.

— Не. — обясни мама. — От маите са останали много повече неща. За тях се знае със сигурност, че са живели в Южна Америка. Някъде там, където сега е Мексико. И те са имали много познания, най-вече в областта на медицината. Можели са да правят операция на мозък. За тях учените знаят много повече отколкото за Атлантида, която е и много по-стара...

— И защо всички са измрели? — попита Лили.

— Само ако се знаеше. Може би вследствие на природни катастрофи. За Атлантида се казва, че е потънала изцяло в морето. Затова и сега няма никакви следи. При маите е различно. Там учените са имали какво да изследват и сигурно ще получат някакви окончателни резултати.

— Щом са можели да летят дори с ракети... — каза Лили впечатлена.

— Това не е много сигурно. Има различни предположения. Възможно е майте и жителите на Атлантида да са имали посещения от извънземни. Това би обяснило, защо те са рисували такива картини, дори и те самите да не са били в състояние да построят такива космически кораби.

— Невероятно! — измърмори Лили. — Направо невероятно!

— Ето я! Намерих я! — зарадва се Леон. — Пчеличката Мая и приятелят ѝ Вили.

— Ама ти наистина си много умен — Лили похвали брат си, който очевидно не беше разбрал нищо от разказа за живота на майте. — Непременно трябва да ми дадеш назаем тази касета.

— Само ако няма да е прекалено страшна за теб — пошегува се мама и намигна на Лили. — Сега обаче е време за сън.

— Може ли да си чуя касетката? — помоли Леон.

— От мен да мине — каза мама, сложи касетата в касетофона и целуна Леон за лека нощ. — Ще отида набързо до съседите. Обещах на Елке да ѝ върна дискетите. Но Лили е тук, ако има нещо. Аз няма да се бавя. По-късно пак ще те нагледам.

Мама излезе. Лили също не се задържа дълго време в стаята на Леон. През главата ѝ минаваха най-вълнуващите и приключенски фантазии, които можеше да си представи. Не би ли могло с помощта на магическата книга...?

Лили се запъти към стаята си. По пътя за натам тя още чуваше музиката от касетката на Леон за пчеличката Мая. Там се пееше: „В една прекрасна страна...“

ВТОРА ГЛАВА

Разбира се, че Лили не си легна да спи. Искаше ѝ се да направи две неща едновременно. Да отиде в книжарницата и да си купи книги за Атлантида и да се опита да разлепи двете залепнали страници. Понеже по това време книжарницата беше затворена, тя спокойно можеше да се занимае с магическата книга. За всеки случай подпря отново бравата със стола. После постави тежката книга на леглото, коленичи до него и започна да разлиства страниците една по една.

В книгата всички магии бяха подредени в азбучен ред, затова Лили бързо намери това, което търсеше. Под заглавието: „Магия за разделяне“ беше написано: „разделя всичко“. След това имаше указания за магията. Лили прочете текста набързо. За щастие не бяха необходими допълнителни съставки, които Лили да трябваше тепърва да набавя. Задължително беше петите ти да са плътно прилепнали едни за други и да сочат в различни посоки, докато заклинанието се изричаше много внимателно. Това беше толкова лесно! Лили решително прочете думите, които бяха написани на листа.

И какво се случи? С ужасяващ шум цялото обзавеждане в стаята на Лили се беше разпаднало на съставните си части. Лили беше вцепенена от страх. Не може да бъде! Всичко се беше счупило: шкафът, леглото, столът, вратата. Наистина всичко! Дори касетофонът на Лили се беше разделил на две части. В стаята всичко изглеждаше така, сякаш беше имало голяма експлозия.

Ох! Лили се осъзна на секундата. Мама! Леон! Това беше първото, което ѝ мина през ума. За щастие мама беше при приятелката си, така че Лили бързо трябваше да отиде при Леон и да го успокои. Лили се покатери по вратата, която лежеше върху отломките на стола.

Краката му се търкулнаха с трясък. Изненада! В коридора всичко беше наред. Също и вратата на стаята на Леон си беше на мястото. Но къде беше Леон? Той трябваше да е чул шума! Дали таванът не беше паднал на главата му? Лили отвори предпазливо вратата на стаята му и въздъхна облекчено. Леон седеше с гръб към вратата и беше със слушалки на ушите. Нищо чудно, че не беше чул грохота. Какво щастие! Сега Лили трябваше да се върне бързо в стаята си. Очевидно магията беше подействала само там, където тя е могла да бъде чута. Лили посегна припряно към книгата и с недоумение хвана една-единствена страница. О, не! И книгата се беше разпаднала на съставните си части. Добре поне, че страниците не се бяха разбъркали и Лили успя лесно да намери магията, която щеше да оправи всичко.

И този път петите ѝ сочеха една към друга и тя бързо изговори магическото заклинание.

И всички части действително се съединиха отново. Всички части ли? Не съвсем. Страницата от книгата все още беше в ръцете ѝ и столът лежеше счупен на земята. Тя веднага съобрази: може би частите могат да се съберат отново, само ако не са били премествани, след като е подействала „магията за разделяне“. Така или иначе Лили беше облекчена. Тя щеше да обясни по някакъв начин на мама, защо столът е счупен, а страницата от книгата щеше да я залепи. Едва сега Лили забеляза, че поради голямото вълнение беше забравила най-важното: не беше погледнала какво пише на залепените страници. Ужас! Но въпреки това не ѝ се искаше да пробва пак магията за разделяне. Тя се беше оказала твърде опасна. Много жалко!

Лили разгърна книгата на въпросните страници, които все още бяха залепени. Дали те се бяха разделили преди поне за малко? Едва сега на Лили ѝ хрумна, че тези страници сигурно са залепени нарочно. Може би там е написана някаква много специална и опасна магия. Може би страниците се отделят една от друга, само ако магьосницата е много опитна.

— Аз за съжаление нямам много опит — каза Лили и сложи откъснатата страница на правилното място обратно в книгата.

Шшшт! Какво беше това? Мама беше в коридора. Лили бързо скри книгата под леглото си и се послуша. Мама отиде в стаята на Леон. Лили взе от етажерката един от учебниците си. Малко след това на вратата се почука.

— Влез! — каза Лили и остави учебника настрана.

Мама не забеляза счупения стол. Тя се извини на Лили.

— Малко се позабавих!

За щастие, помисли си Лили, но каза:

— Няма проблеми!

— Какво четеш?

— За Атлантида, какво друго. Но в учебника не е написано много за нея. Само че един историк на име Платон я е описал преди две хиляди години в Гърция. Неговите писания се базират на разкази, които са на девет хиляди години. Той е имал много точни описания на жителите на Атлантида. Трябва да си купя тази книга от книжарницата. Толкова ми се иска да знам повече неща за този потънал свят...

— Ах принцесо — каза мама и погали Лили нежно по главичката. — Като си наумиш нещо...

— Може като порасна да стана изследователка на Атлантида.

— Гордея се с теб. Но сега отивам да спя. Ти може да продължиш да изследваш Атлантида още малко. — Мама целуна Лили за лека нощ и я остави. Лили остави учебника настрана и започна да размишлява. Толкова ѝ се искаше да се пренесе в Атлантида. Но как можеше да стане това? В магическата ѝ книга имаше едно много специално заклинание: магическия скок. С него човек можеше да прави пътешествия из времето на всички места, които си пожелаеше. С помощта на магическия скок Лили беше преживяла най-хубавите си приключения. Един път се беше озовала в Дивия Запад и там беше седяла с истински каубои около огъня. Друг път беше разглеждала зловещи гробници на мумии в Египет. Тя с удоволствие си спомняше за тези пътешествия във времето. Много жалко, че не можеше по този начин да посети и Атлантида. За да може да използва магическия скок, Лили непременно трябваше да има предмет от времето, в което искаше да се пренесе. Този предмет тя трябваше да държи в ръце, докато казваше заклинанието. В Дивия Запад беше отишла с помощта на оригинално, много старо шише от уиски от Бърбънтаун. При фараоните се беше пренесла, защото от музея си беше взела хилядолетен прах от пирамидите. Но за Атлантида нямаше дори представа как изглежда, а още по-малко — предмет от това време. Лили легна в леглото си и се опита да мисли за Атлантида, за да може поне във фантазията си да се пренесе там. Но не ѝ се удаде. Мислите ѝ непрекъснато се отклоняваха, защото книгата със залепените страници също не ѝ излизаше от ума. Изведнъж ѝ дойде една идея. Бързо стана от леглото и след миг се озова в стаята на мама. За щастие тя не спеше, а четеше.

— Може ли да те обезпокоя за малко? Може би ще можеш да ми помогнеш с решаването на един проблем.

— Ако не трябва да ставам от леглото ще се опитам.

— Искам да кажа... понеже ти често си отваряла неща, които аз не съм успявала... Например заяждащият цип на анорака ми или ключалката на касичката, когато Леон ми беше загубил ключа... — започна да увърта Лили. Не ѝ беше много приятно да иска съвет от мама. Тя може би щеше да поиска да види залепените страници и какво щеше да стане тогава?

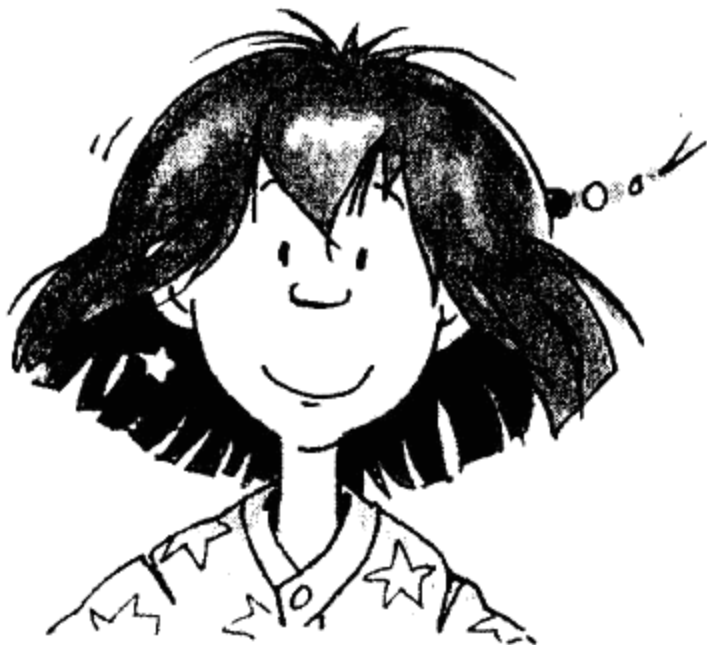
— Хайде, казвай какъв е проблемът? — Мама беше нетърпелива. Лили събра кураж:

— Как могат да бъдат разделени две залепени страници, без да се скъсат?

Мама се замисли. За щастие тя не попита за коя книга става въпрос. После направи предложение:

— Ще сложиш вода в един чайник и ще изчакаш тя да заври. После трябва да държиш залепените страници над парата и може би те ще се отлепят. Този трик го видях в един криминален филм. Тайният агент отвори по този начин един запечатан плик, прочете писмото и после пак го затвори, без да оставя следи. Никой не забеляза, че писмото е било отваряно. Щом това действа при писма, може би ще подейства и при книги. Ако имаш намерение да го изпробваш, моля те бъди внимателна с горещата пара, която може много лошо да те изори!

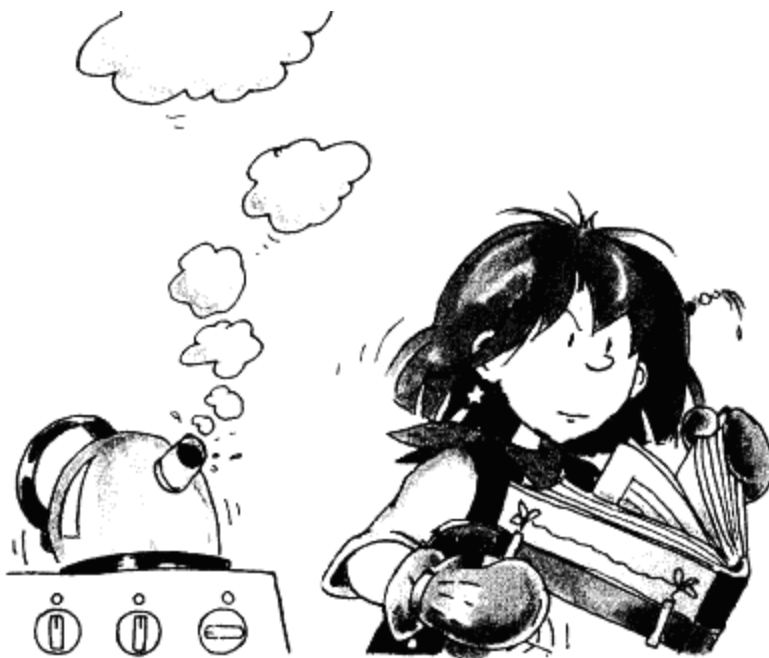
— Благодаря! — каза Лили, целуна мама по бузата и изчезна бързо от стаята, преди на мама да ѝ хрумнеше да задава неудобни въпроси. Този трик с парата щеше да го изпробва, когато беше сама в къщи и никой не я наблюдаваше. Сигурното си е сигурно!

Лили се усмихна доволно. Проблемът май беше решен. Едва сега ѝ се удаде да се посвети изцяло на мисли за Атлантида. Малко след това заспа. Какво ли сънуваше?

На следващия ден Лили побърза след училище да се прибере в къщи. Тя искаше да изпробва трика с парата, докато мама беше в детската градина, за да вземе Леон.

За щастие те не се бяха върнали. На Лили не ѝ оставаше много време. Първо сложи на котлона чайника, а после донесе и тежката книга в кухнята. Стори ѝ се цяла вечност, докато водата завря. Най-накрая! Лили си сложи дебели скиорски ръкавици и постави залепените страници над парата. Май действаше! Страниците не се разлепиха напълно, но краищата им се отделиха.

Лили бързо се върна в стаята си и в същото време чу гласът на Леон в коридора. Тя едва успя да сложи попивателна хартия между двете страници. Не искаше те отново да се залепят! След това бързо прибра книгата в скривалището ѝ. Уф!

— Лили?!

Това беше мама, която я викаше от кухнята. На Лили веднага ѝ хрумна, че в бързината беше забравила да махне чайника от котлона! Ужас! Какво да кажеше сега?

— Лили?!

Нападението е най-добрата защита, помисли си Лили и извика:

— Водата завряла ли е вече?

— Глупав въпрос. Цялата кухня е в пара! — отвърна мама ядосано и отвори прозореца, за да проветри.

Много съобразително Лили взе със себе си една стара пощенска картичка и отиде в кухнята.

— Не съобразих, че водата ще заври толкова бързо. Извинявай! — извини се Лили. — Просто исках да изпробвам твоя трик и да махна марката от тази пощенска картичка. — Лили сложи картичката над парата.

— Внимавай да не се изгориш! Не искаше ли да разлепиш някакви страници в книга? — попита мама.

— Вече го направих. Благодаря ти за чудесния съвет. Когато човек чете, не трябва да яде филия с мармалад.

Мама започна да рови в пазарската си чанта и каза:

— От магазина на ъгъла купих пиле на грил, така че няма да се налага да готвя.

— И много бързо ще отсервираме масата — каза въодушевено Леон. — Понеже пилето се яде с ръце, няма да имаме нужда от прибори.

— Но ти все пак ще трябва да седнеш на масата! — предупреди го мама.

Когато и тримата си изядоха бутчетата печени на грил, Леон обяви гордо:

— Мама и аз трябва да побързаме. Ние незабавно трябва да се върнем в детската градина! На нас ни разрешиха да помагаме за подготовката на пролетния празник.

— Разрешили са ни... — каза мама и направи физиономия, но така, че Леон да не забележи. Това бяха добри новини за Лили. Така цял следобед щеше да е необезпокоявана.

— И аз съм заета — каза тя и изхвърли в кошчето остатъците от пилето.

— Мога да си представя какво си намислила — каза мама и също изхвърли отпадъците в кошчето. — Атлантида чака...

— Да, да — отвърна Лили и си помисли: Как ли пък не! Атлантида наистина може да почака — след над десет хиляди години, един-два дни не са от значение. Но залепените страници в книгата...

След като си изми ръцете, тя отиде в стаята си. Търпението ѝ беше започнало да се изчерпва, докато мама и Леон най-накрая се сбогуваха с нея.

Лили взе от кухнята големия нож за хляб, от шкафчето с лекарствата една пинсета, а от едно чекмедже на бюрото ѝ една ножица и една лупа. Едва тогава извади магическата книга. Когато Лили се опита да извади попивателната хартия, която беше сложила между листите, тя не можа да повярва на очите си: страниците се отвориха, така сякаш никога не са били залепнали. Лили прочете въодушевено:

*„Вампирска кръв, жаба миризлива,
магьоснице, тебе си те бива.
Но много трябва да се пазиш,
когато заклинанието кажеш.“*

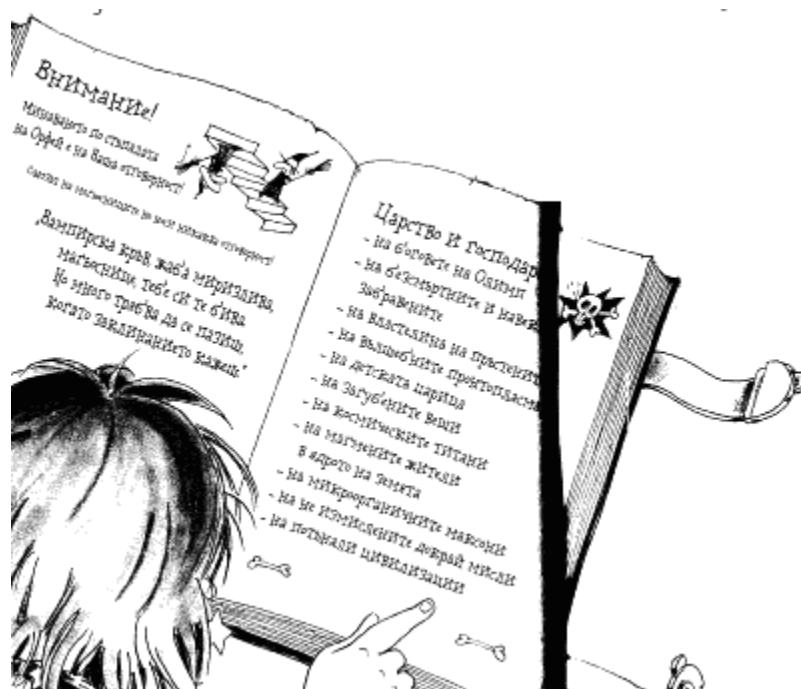
По-нататък се обясняваше, че от съображения за сигурност тези две залепени страници се отварят едва при третия по-сериозен опит да бъдат разделени. По този начин е гарантирано, че само много опитни магьосници ще прочетат заклинанието. Защото само професионалисти в магиите са в състояние да понесат малките несполуки и да не се оставят да бъдат извадени от равновесие. Едва когато са доказали тяхното постоянство и голяма търпеливост, те са в състояние да се възползват от магиите, написани на тези две страници.

— Ураа! — извика Лили и вдигна нагоре юмрука си. Цялата стая се изпълни с невероятно примамлива миризма. Лили подуши книгата и продължи да чете. Това, което разбра, спря дъха ѝ. Бяха изброени възможности, чрез така наречените — стъпала на Орфей — да стигнеш до други светове, които никога досега не са били достъпни за смъртните. Лили се изпоти докато четеше и в същото време я полазиха тръпки. В текста непрекъснато се срещаха предупреждения и указания в случай на опасност. Но това не беше необходимо, защото само изброяването на различните светове накара Лили да се ужаси. За някои от тях тя имаше бегла представа, но за повечето не беше чувала изобщо. Те бяха изброени по азбучен ред.

— Урааа! — извика Лили още веднъж и отново размаха юмрук. — С помощта на стъпалата на Орфей ще отида в който си свят пожелаеш. Напред към Атлантида!

После прочете много внимателно как се отваря магическата врата към стъпалата на Орфей.

След известно време Лили погледна часовника. Все още имаше време да отиде до книжарницата и да си купи някои книги за Атлантида. В крайна сметка тя трябваше да е подготвена, когато започнеше да се изкачва по стъпалата на Орфей. Ако всичко вършеше по план, тя щеше да пристъпи към действие утре, през нощта. Времето беше подходящо, защото щеше да е събота и неделя. Напред към книжарницата! Изборът там не беше голям, но все пак достатъчен, за да накара Лили да стои будна цяла нощ и да чете. Едва когато стана три през нощта, Лили остави книгите и се насили да заспи.

Нали утре вечер трябваше да е бодра, когато тръгнеш на голямото пътешествие. Атлантида... Тайнственото име ѝ се въртеше непрекъснато в главата. Атлантида... Звучеше като приключение. Много време мина, докато успя да заспи.

ТРЕТА ГЛАВА

Какво трябваше да си вземе човек, когато предприемаше пътешествие в подводен свят? Възможно най-малко неща, за да не се претоварва с много багаж! Разбира се, Лили си взе плюшената мишка. Тя се нуждаеше от нея при магията с магическия скок, за да може да се върне в правилното време и на правилното място. Лили имаше намерение да отиде в Атлантида с помощта на стъпалата на Орфей, но на връщане щеше да използва вече доказания магически скок.

Дали това беше възможно, тя не знаеше, защото този път щеше да направи не само пътешествие във времето, но щеше и да попадне в един напълно различен свят. Един фантастичен свят, защото както беше разбрала от книгите, изследователите на Атлантида не бяха много единомислещи, дали Атлантида не е просто част от преданията, митовете и легендите. Така или иначе, плюшената мишка трябваше да дойде с нея. Тя винаги ѝ беше носила късмет. А фотоапаратът? Не, със сигурност не трябваше да го взима. Заради влагата можеше да се повреди. Значи щеше да вземе само швейцарското си джобно ножче и точка.

А какво ли трябваше да си облече? Това не беше лесно решение, защото Лили не искаше с облеклото си да се набива на очи. При другите ѝ пътувания във времето, в Дивия Запад и при пиратите, не беше трудно да предположи как ще е уместно да се облече. Но как ли са се обличали хората преди десет или петнадесет хиляди години в една високо развита цивилизация? Със сигурност не са носели маратонки... Може би кожени сандали или дървени обувки? Или пък ботуши, понеже при тях е било много студено?

Лили реши да си облече всекидневните дрехи. Нямаше друг избор. Тя легна на леглото и започна отново да разлиства книгите за Атлантида. Ех, кога ли щеше да стане вечер...

Най-накрая моментът дойде. Лили беше се беше наяла добре на вечеря. Леон спеше вече, а и мама си беше легнала.

— Лека нощ, мамо и приятни сънища! — извика Лили. След това изчака още минута, докато всичко утихне. Но ѝ се стори цяла вечност. Най-накрая! Хайде на работа! Лили извади книгата от скривалището ѝ. Много внимателно си преписа заклинанието за отваряне и изкачване по стъпалата на Орфей. Още веднъж прочете цялата глава. Но отново не намери указания за възможностите за връщане. Или трябваше да използва магическия скок, или да се върне надолу по стъпалата на Орфей. Въпреки различните предупреждения, Лили не се поколеба нито за миг, че няма да намери път за назад — та нали всички магии досега бяха имали и противомагии.

Но на Лили изведнъж ѝ хрумна нещо съвсем друго: когато отвореше портата към стъпалата на Орфей от стаята си, тя дали щеше да се затвори след нея? Или щеше да остане отворена така, че някой щеше да може да я последва, без да предполага, що за опасни стълби изкачва? Какво щеше да стане, ако мама изведнъж се събудеше и дойдеше в стаята на Лили? Достатъчно лошо беше, че нямаше да заvari там Лили. Тя щеше да намери все някакво извинение за отсъствието си, но как щеше да обясни стъпалата? Ужас! Защо това не ѝ беше хрумнало по-рано? Щеше да си набави клонче от някой от храстите в градината, да се озове там с помощта на магическия скок и оттам да отвори портата към стъпалата на Орфей. Но сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да отиде в градината без помощта на магия. Опасността да бъде разкрита беше също толкова голяма, колкото и майка ѝ да намери портата, ако Лили направеше магията в стаята си.

Но да остави отворена врата към магически стълби в стаята си беше по-опасно!

Лили се послуша. Май пътят беше чист. Тя настрои будилника на ръчния си часовник, за да можеше той да ѝ напомни кога да се върне, и тръгна. В последния момент се сети за фенерчето, от което щеше да се нуждае, за да прочете заклинанието в тъмната градина. После излезе в коридора по чорапи и се промъкна в навън. Лили изчака известно време зад един храст. Ако мама я беше чула, веднага щеше да се появи на вратата и да започне да я вика. Но всичко остана тихо и спокойно. Лили включи фенерчето, разгърна бележката със заклинанието и си пое дълбоко въздух. Погледна за последен път към къщата и измърмори магическите думи. Магията започна да действа. Гъсти облаци мъгла започнаха да се издигат от земята и за момент един блестящ отвор се откри. После облаците започнаха да стават все по-гъсти. Човек не можеше вече да види собствените си ръце. Лили не се поколеба нито за миг и се отправи към отвора. В момента, в който краката ѝ докоснаха мъглата, влажната пара се превърна в сребърна течност, като при това се чу тихо съскане.

— Портата! Точно както в Старгейт! — прошепна Лили със страхопочитание. Но сребристата врата, която Лили познаваше от филма „Старгейт“, който беше гледала по телевизията, беше изправена, а тази тук беше на земята като локва от живак, в която някой сякаш беше хвърлил камък. Многото малки вълни я правеха да изглежда като жива. Лили тъкмо искаше да огледа по-отблизо тази странна локва,

когато сребристата течност се раздели на две и пред очите на Лили се разкриха дълги, извити стълби надолу. Лили много внимателно докосна с върха на крака си най-горното стъпало. Нищо не се случи. Побиха я тръпки, но тя продължи внимателно да слиза надолу. Скоро усети много приятен аромат.

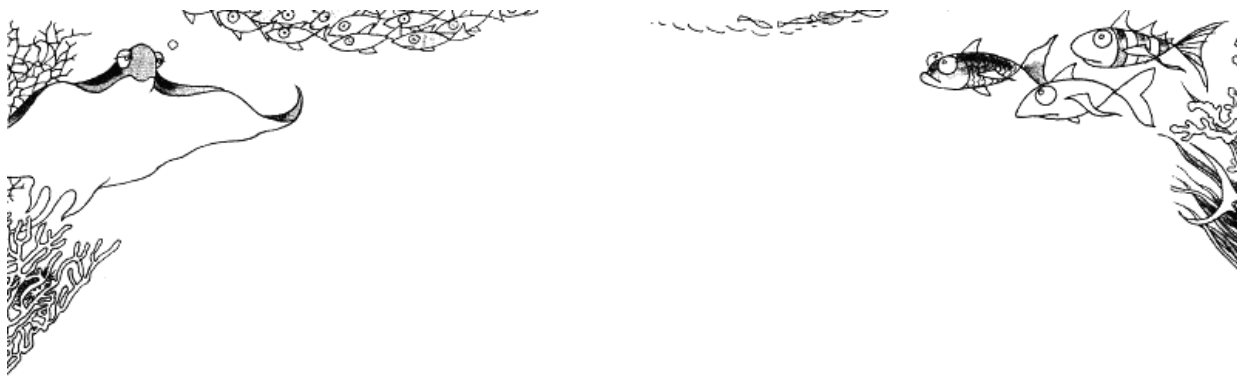
— Точно както миришеха залепените страници в магическата ми книга — каза тя и все по-уверено закрачи напред. Стените, които обграждаха металните стълби отляво и отдясно, бяха златисти и обливаха коридора в топла светлина. Стълбите водеха все по-надолу и по-надолу и се виеха в големи дъги. Лили отдавна се беше отказала да брои стъпалата. От колко ли време слизаше вече? Започна да ѝ става страшно и тъкмо, когато реши да се върне обратно, стълбите я заведоха до един коридор с колони. На разстояние от около сто метра отляво и отдясно имаше големи, тежки дъбови врати. Табелките, които висяха сред дърворезба и други мотиви, бяха или ужасяващи, със страшни физиономии, или пък приканващи, с хубави орнаменти и картини. Изкусните надписи известяваха, в кой от световите щеше да те отведе вратата.

Лили с учудване обиколи коридора с колоните. Когато откри вратата с надпис — „Изчезнали цивилизации“, тя побърза да провери, дали богато украсената месингова брава можеше да се отвори. Колко лесно успя да отвори тежката врата! Лили премина през прага. Зад нея вратата се затвори с трясък. Лили се ужаси. Но тя беше впечатлена от това, което я заобикаляше толкова много, че тя не се сети да провери, дали вратата можеше да се отваря и от тази страна...

Лили се беше озовала в помещение с объл таван. Подът, стените и дори таванът бяха изкусно украсени с шарена, блестяща мозайка. Тя така блестеше, че Лили беше направо заслепена. И тук имаше множество врати, чиито украси показваха накъде водят. Лили започна да се върти бавно в кръг. Погледът ѝ се носеше ту към изображенията на комети и слънца, ту към магически символи и фантастични светове. Едва когато намери вратата към Атлантида, стъпките ѝ станаха по-сигурни и тя се запъти механично към портата. Това, което видя ѝ взе дъха: пред нея се виеше път, покрит с мидени черупки, а около него растяха пъстри водорасли. Лили едва се осмели да тръгне по този път, защото я беше страх да не счупи великолепните черупки. Морските растения бяха невероятно красиви и най-разнообразни. Лили никога не беше виждала нещо подобно. Когато погледна нагоре, краката ѝ се подкосиха в истинския смисъл на думата. Трябваше да седне. Небето над нея — можеше ли това да се нарече небе? — беше извито като купол и там можеше да се види един подводен свят, изпълнен с толкова цветове и нюанси, които не можеха да се опишат с думи. В кристално синята вода над Лили плуваха рояци рибки; величествени огромни риби се носеха, все едно летяха; коралови рифове се издигаха нагоре, а зелени водорасли се виеха, следвайки нежно морското течение.

Лили гледаше със страхопочитание. Нищо от това, което виждаше, не беше реално. Тя беше постигнала целта си. Невероятно! Мина известно време, докато тя осъзна, че не сънува. Този подводен свят беше истински. Тя се изправи бавно и реши да влезе в този непознат свят.

— Помогни ми! — каза в този момент един глас съвсем близо до нея. Лили се изплаши ужасно. Тя се огледа, но не видя никого.

— Тук съм! — чу се гласът отново. Лили направи няколко крачки в посоката, от която идваше пискливият глас. Но не стигна много далече, защото не искаше да си намокри краката. Едва тогава забеляза, че растенията, които ограждаха пътя, бяха на плитко.

— Ехо! — извика Лили несигурно. — Има ли някой там?

— Не! Тук не е просто някой! — й отвърна ядосано пискливият глас. — Ти говориш не с кой да е, а с цар Шнуртел Великолепни, от знатния род на трето поколение Туртелдромп, син на цар Шнорхел Великолепни Туртелдромп. Пред теб стои лично господарят на гордия народ Туртелдромп и главнокомандващ на непобедимата армия обединените казаци на Туртелдромп.

Лили едва сега забеляза дребосъка, който си пробиваше път сред стъблата на цветята и пристъпваше към нея. Когато застана пред Лили, тя видя, че той не стигаше дори до коляното ѝ. Но въпреки това се беше изправил величествено и гордо и се удряше в гърдите. Лили трябваше да прикрие усмивката си, защото пълководецът, който размахваше пред нея железния си тризбец, не беше нищо друго, освен една водна костенурка. Една водна костенурка, която можеше да стои на два крака и да говори. На бронята ѝ блестеше истински царски герб и дори на краката си имаше сребристи ботушки. На пояса си мъничето беше препасало меч, който беше великолепно украсен, но не беше по-голям от клечка за зъби. Царственият пълководец може да беше нисичък, но затова пък много самоуверен, защото той бодна Лили по крака с тризбеца си и ѝ заповяда:

— Млада госпожице, когато някой стои пред истински цар, е длъжен да се поклони!

— Да, да — започна да заеква Лили и се опита да направи реверанс и то не толкова от уважение, а защото я бяха хванали напълно неподготвена. Не така си беше представяла жителите на Атлантида.

— Е, ще ни помогнеш ли, или не? — поиска да знае безстрашният дребосък.

— За какво? Искам да кажа, аз не съм от тук, какво трябва да...

— Медузи и шнорхели! Какво е това бръцолевене?! — прекъсна я дребосъкът не много учтиво и не се поколеба да я убоде втори път по крака. — Моят въпрос всъщност не е въпрос, а заповед! Нали съм цар!

— Да, но... аз как... искам да кажа, какво трябва да направя, аз дори не знам...

— Аз заповядвам, а ти трябва да изпълняваш! — прекъсна я грубо безстрашната костенурка.

По принцип Лили не можеше да бъде извадена лесно от равновесие, но сега наистина ѝ липсваха думи, за да отговори подходящо на това нахално същество. — Аз обичам да помагам по принцип, но сега мисля, че трябва...

— Не мисли, а изпълнявай заповеди — извика костенурчото, извади меча си и се опита да прободне с него маратонките на Лили. Това не му се удаде, но той продължи да опитва като ругаеше и заплашваше. На Лили всичко това ѝ се стори много смешно и тя с насмешка наблюдаваше ставащото. Но колкото и царят на костенурките да викаше, Лили не можеше да му се разсърди.

— С какво мога да съм полезна на Ваше Величество? — попита тя накрая с усмивка. Шнуртел Великолепни Туртелдромп веднага

престана да се мъчи да прободe маратонката ѝ.

— Така ми харесваш повече. — каза той и прибра мини-меча си в ножницата. — Първо ми покажи ръката си!

Лили протегна ръка.

— Не дясната, а лявата!

Лили изпълни послушно и тази молба. Царят на костенурките обаче не се здрависа с нея, а започна да оглежда дланта ѝ.

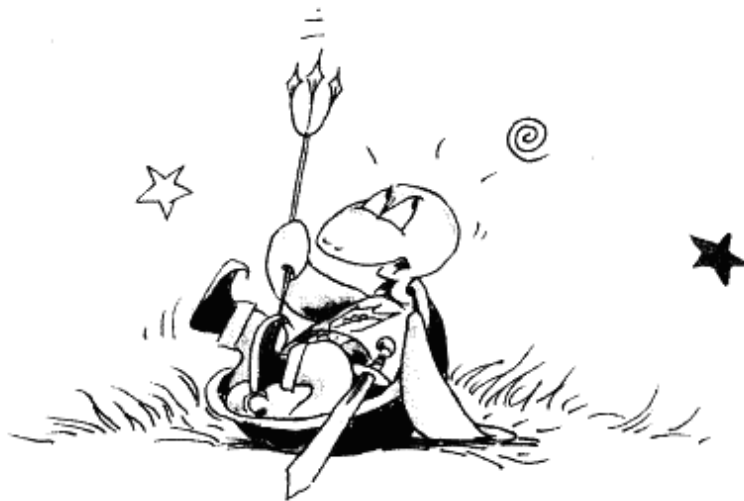
— Така си и мислех! Значи предположението ми е било правилно. Веднага идвай с мен в града! Най-добре ще е даже да ме носиш до там... но побързай!

Лили не разбра много добре, какво се искаше от нея, но тя изпълни желанието на дребосъка. В крайна сметка под град, той можеше да има предвид само и единствено Атлантида, а това беше и нейната цел. Тя взе невъзпитаната костенурка на ръце.

— Натам! — заповяда тя и посочи накъде да вървят. Лили тръгна по пътя посипан с миди. — Къде е портата, от която си дошла? — поиска да знае Шнуртел Великолепни след известно време. На Лили ѝ стана неприятно при този въпрос и отвърна:

— Не разбирам...

— Октоподи и мълнии. Пред мен не може да се преструваш. Ти си нахлула тук... Ти нямаш знак и ушите ти... просто изглеждаш различно.

— Различно от кого? — попита Лили, защото на нея ѝ беше ясно, че дребосъкът не я сравняваше с костенурките.

— По-различна си от атлантите.

— Атлантите?

Но преди костенурката да беше обяснила каквото и да било, на хоризонта се появи един великолепен град и на Лили веднага ѝ стана ясно, че жителите на замъците, които се виждаха, в никакъв случай не бяха костенурки. Постройките бяха твърде големи за тях.

— Атлантида! — изплъзна се от устата на Лили, защото след като бяха оставили зад гърба си и последния завой по пътя с мидите, пред тях напълно се беше разкрила пръстенообразната форма на града.

— Точно както на картинките в книгите ми — учуди се Лили.

— Залегни! — чу се заповедническият глас на Шнуртел Великолепни. — Лягай долу! Не трябва да ни виждат заедно!

Лили стреснато изпълни заповедите и приклепна в тревата, но нямаше желание да се подчини докрай. Искаше ѝ се да разгледа града по-подробно.

— Защо трябва да се крия, ако мога да те попитам? — каза тя леко ядосана.

— Тук аз давам заповедите! — скара ѝ се дребосъкът, скочи на коленете ѝ и започна да размахва заплашително тризъбеца.

Лили направи физиономия.

— И какво заповядва сега Ваше Величество? Какво да направя?

— Трябва да ми кажеш къде е входът, през който си влязла!

— И после?

— После ще отида в града и ще празнувам, защото ще знам къде е тайният изход. Ще бъда царски герой!

— А аз какво ще правя? — едва успя да попита Лили, защото нахалството на този дребосък я остави без думи.

— Ти ще останеш тук и може да дойдеш по-късно, когато всички вече ще празнуват!

Сега Лили вече не разбираше нищо друго, освен че не можеше да продължава да търпи това нахалство.

— Стига толкова! — извика тя и се изправи толкова рязко, че Шнуртел Великолепни се търкулна на земята. — Ти премина всякакви граници! Сега отивам да видя Атлантида.

— Водорасли и акули! Забранявам ти!

— Ще имаш да вземаш! — каза Лили подигравателно и погледна към града. Изтръска панталона си и се запъти натам. Шнуртел Великолепни започна да тропа ядосано с ботушите си по земята. Но когато видя, че това не дава резултат, той се затича след Лили и се опита да върви наравно с нея. Но не успя, защото момичето крачеше целеустремено с широки стъпки към Атлантида. Нямаше търпение да разгледа града.

— Моля те, моля те, може би знаеш път — започна да хленчи костенурката и в гласа ѝ не се усещаше надменност.

Лили се поколеба за миг и се обърна към дребосъка.

— Нуждая се от помощта ти! — започна да моли той. — Не става въпрос само за мен, ние всички се нуждаем от помощта ти. Моля те, моля те!

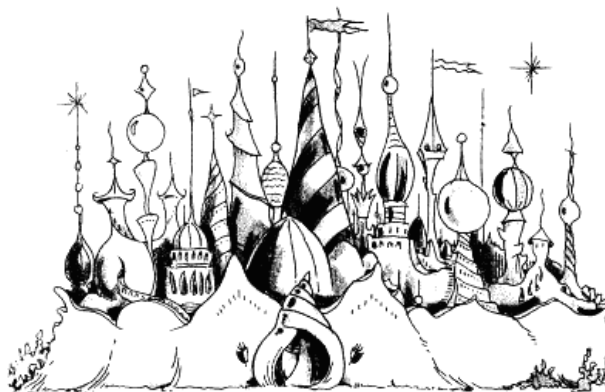
— Мислех, че думата — моля, — не е част от речника на един цар? — каза Лили.

— Моля, моля, моля те, спаси народа ми! — започна да хленчи малкият цар и се хвърли в краката на Лили. Разбира се, че на нея ѝ стана мъчно за малкия ревльо. Тя каза:

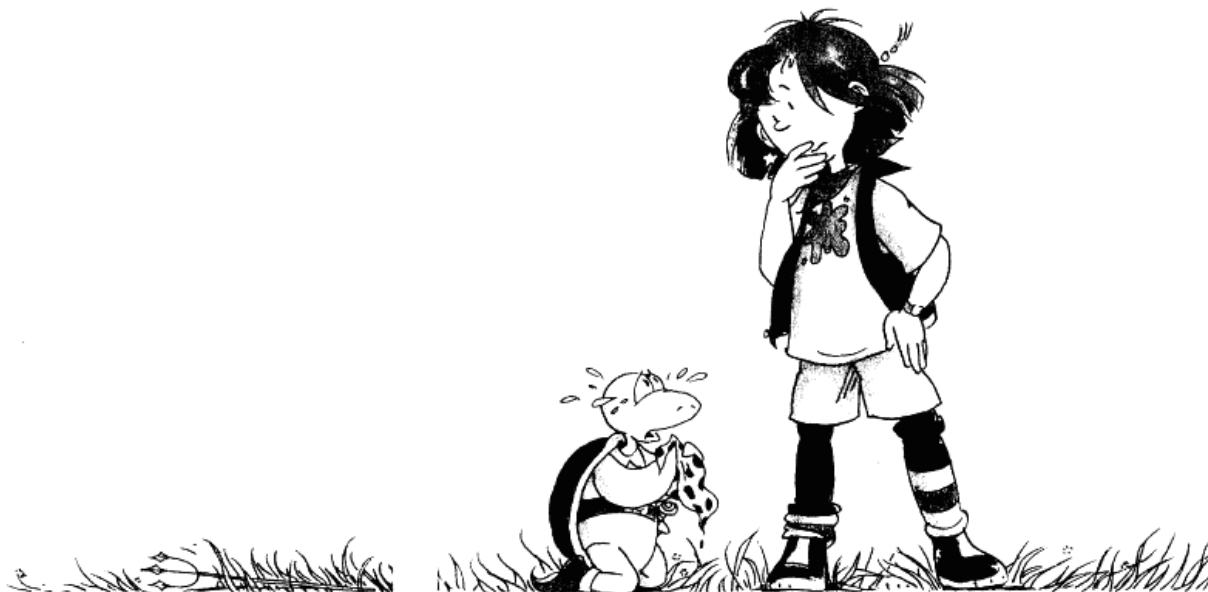
— Е, слушам те! Какъв е проблемът и как мога да помогна?

— Извини ме за държанието ми! — отвърна костенурката и си издуха носа. — Но аз все пак съм цар и не съм свикнал да се моля. Но остана толкова малко време, направо е отчайващо...

— Тогава се опитай да се овладееш и ми обясни най-важното!

— Значи това, което виждаш под този предпазен купол е Атлантида. В големия град живеят атлантите. Ние, гордият народ на Туртелдромп живеем ту в Атлантида, ту в морето. Ние снабдяваме атлантите с хранителни продукти от нашите големи плантации, които са извън Атлантида. В замяна на това атлантите ни разрешават да влизаме в техните цветни блата. Ние можем обаче да стоим извън Атлантида само определено време, защото непрекъснато трябва да идваме тук, за да се снабдяваме с въздух. По принцип досега не е имало проблем, но сега един ужасен октопод е запречил входа и поглъща всеки, който иска да мине покрай него. При опита да отворим входа с бой, умряха много атланти и безброй членове на рода Туртелдромп. Ако скоро не се направи нещо, ще умрат още повече: моите хора на плантациите, защото няма да могат да си набавят въздух, и по-късно също и атлантите, защото те няма да имат храна. Съветът на старейшините на атлантите и моите министри се съветваха и съветваха, но не можаха да измислят нищо. Остава само една-единствена надежда. Трябва да има и друг вход към Атлантида. Него обаче го знаеше само магьосникът, така нареченият от атлантите шаман. Той обаче почина преди много време и отнесе тази тайна със себе си в гроба. Положението е отчайващо... Разбираш ли сега, защо бях толкова развълнуван, когато те видях там при цветята... Ти изглеждаш, като че ли идваш от друга страна... и аз си помислих...

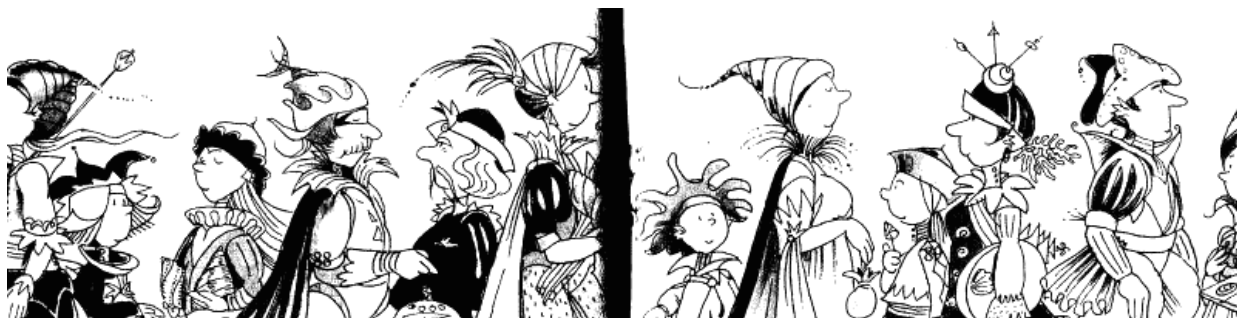
— За колко време твоите хора ще имат още въздух? — прекъсна
Лили царя.

— Страхувам се, че не за дълго...

— Заведи ме при съвета на старейшините, но бързо! — настоя
Лили.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Шнуртел Великолепни се качи на гърба на Лили и се вкопчи като коала в нея. Така двамата забързаха към града. Тичайки, стигнаха до хубавата градска порта и Лили най-накрая срещна жителите на Атлантида. На пръв поглед те изглеждаха като нормални хора, но малко по-ниски. Когато ги огледа по-добре, Лили забеляза, че те имаха много странни малки уши. Дали това не бяха хриле, с които те можеха да дишат и под водата? Вратовете им като че ли също бяха по-дълги.

Те обаче прикриваха това с красиво украсени яки от плат или кожа. Какво ли значеше това? Може би беше просто мода? Жителите на Атлантида държаха много на външния си вид. Изглежда, че всеки един от тях искаше да надмине другите с възможно по-великолепно облекло. Лили видя празнични одежди с индийски мотиви, също така и шарени, прилепнали към тялото трика, точно като на спортистите, но и средновековни дрехи с кожени брони, като тези на японските самураи.

— Хайде! Като схваната гъска си! — Шнуртел Великолепни върна Лили в реалността и все едно беше яхнал кон, заби шпорите на ботушите си в бедрата на момичето.

Смирението му като че ли се беше изпарило, защото той отново възвърна невъзпитания си, заповеднически царствен тон:

— Имаме задача! Напред към Алтинг! — Костенурката посочи посоката с тризъбеца си. Лили тръгна по изкусно украсената с миди улица. Как ѝ се искаше да поговори с жителите, но царят на костенурките не ѝ даваше мира. Тя трябваше да тича в галоп. Те не се

набиваха на очи и това не беше чудно, защото наоколо хората бяха много разнообразни. От време на време някои от жителите им махаха с ръка. Лили даже реши, че е видяла нормален човек с нормални уши и още по-странното беше, че той май носеше маратонки, съвсем истински маратонки! Невероятно! Те минаваха покрай великолепни къщи, които бяха украсени по същия фантастичен начин, както и дрехите на обитателите им. Лили беше така впечатлена от видяното, че изобщо не се чувстваше уморена. Едва когато Шнуртел Великолепни я дръпна грубо за косата и извика:

— Свали ме на земята! — тя усети, че се беше задъхала. Пред една богато украсена порта стояха двама прислужника, които бяха облечени като пажове пред хотел.

— Към Алтинг! Заведете ме веднага в Алтинг! — извика Шнуртел Великолепни на пажовете. — И обявете, че аз цар Шнуртел Великолепни, от знатния род на трето поколение Туртелдромп, син на цар Шнорхел Великолепни Туртелдромп и главнокомандващ на непобедимата армия на казаците от Туртелдромп... вода спасението!

Без да се колебае един от пажовете забърза напред, а другият ги съпроводи през един коридор и по едни стъпала нагоре в една огромна зала. Там няколко атланти бяха седнали около кръгла маса и дискутираха нещо много разпалено. Те всички изглеждаха много знатни и вдъхващи респект. Когато Лили и царят на костенурките влязоха, разговорът беше прекъснат. Лили преброи тринадесет мъже и жени, всички облечени в пурпурно червени мантии и с побелели коси, които говореха за преклонната им възраст.

— Добре дошъл, мили Шнуртел Великолепни! — каза една жена с нежен глас. — Сигурно ще можеш да ни обясниш, защо без предупреждение си довел пред съвета на старейшините една непозната.

С огромен подскок, на който Лили не беше предполагала, че костенурката е способна, Шнуртел великолепно се озова на масата и извика:

— Нося спасение! Това момиче няма знак!

В залата се чу шушукане.

— Аз я хванах при цветните блатата. Тя се появи там все едно от нищото. Може би там някъде има изход...

— Е, коя си ти и какво ще кажеш по този въпрос? — се обърна към Лили мъж с посивяла брада. Сърцето на момичето щеше да се пръсне от притеснение.

Лили си спомни всички предупреждения за опасностите в подземните светове, които бяха написани в магическата книга. Къде беше попаднала? Какво щеше да се случи, ако сега кажеше нещо погрешно? Щеше ли да бъде осъдена от съвета, защото беше влязла неканена? Лили пхна ръка в джоба на панталона си и напипа плюшената мишка. Но дали щеше да може да се прехвърли в реалния свят с помощта на магическия скок?

— Е? — попита пак брадатият мъж, който все още очакваше някакъв отговор.

— Тя със сигурност може да ни спаси. Предчувствам го. Кълна се в честта на знатния ми род Туртелдромп, тя може да ни помогне. Тя е единствената ни надежда!

— Ти да не би освен знак, да нямаш и глас? — попита някой от атлантите.

— Ах, знакът... — Лили започна да търси подходящите думи. — Какво искате да кажете?

Като по команда всички атланти веднага вдигнаха лявата си ръка към слепоочието, все едно искаха да я поздравят и Лили видя, че от вътрешната страна, близо до китката те имаха кръгла татуировка. Една емблема с магичен знак, в чиято среда имаше русалка, която се смееше. Лили също вдигна ръката си и отново се чу шушукане. Жената с нежния глас се обади отново:

— Нека да ти обясним. Всички атланти носят този знак. Това е мандала. Той се предава от поколение на поколение. Дори и някои хора, които са дошли от Земята и живеят сред нас, го имат.

— Тук има и земляни? — се изплъзна от устата на Лили.

Жената кимна.

— Да, те попаднаха при нас, когато корабокрушираха в Бермудския триъгълник. Те имаха щастието да бъдат хванати от нас на много хиляди морски мили оттук. Всички, които пожелаха да живеят според нашите правила, ние приехме в Атлантида. Но преди да минат през шлюза и да влязат в нашето царство, те трябваше да приемат нашия знак, който ни свързва: мандала. Ти нямаш този знак и въпреки това си влязла при нас. Значи не може да си влязла през шлюза...

— Ние знаем от нашите шамани, че към нашия свят има и друг вход. Това е вход, през който ние атлантите не може да преминаваме. Ти да не би да си също шаманка? Или си друид, магьосница или както там те наричат земляните?

— А ако съм? Какво ще стане тогава? — попита Лили предпазливо.

— В такъв случай ще можеш да ни помогнеш... да разрешим един неотложен проблем — обясни мъжът с брадата.

— Ти може би ще можеш да спасиш цяла Атлантида! — извика Шнуртел Великолепни с настоятелен глас и удари с тризъбеца си по масата.

Лили се замисли, и после изведнъж каза:

— Цар Шнуртел Великолепни ми разказа за огромния октопод, който е препречил шлюза за влизане. Но как мога аз с моите скромни средства... как да се изразя? Не разбирам... искам да кажа, ако вие сте били в състояние да изградите под водата всички тези високо технологични съоръжения, тогава бихте могли да се справите и с един октопод, който ви заплашва... Вие със сигурност имате подводни оръжия или...

Присъстващите прекъснаха Лили с бурни възражения, докато един от тях не вдигна ръка, за да ги умири и обясни на Лили:

— Ние атлантите отхвърляме всякакъв вид насилие. В това сме се заклели още преди хиляди години, откакто се отделихме от земния свят, в който властваше насилието. По-скоро бихме умрели, отколкото да изневерим на тази клетва.

— Ние обаче не! — обади се Шнуртел Великолепни и размаха войнствено тризбеца си. — Но какво може да се направи срещу това чудовище?

— Мисля, че дори и да можете да унищожите чудовището, ние няма да ви го позволим — каза брадатият мъж и нежно погали костенурката по главата. — Защото ако вие използвате насилие от наше име, така че създанието умре, ние ще сме виновни. Вие ще сте били само нашето оръжие и инструмент... Ще се почувстваме виновни. Може би този октопод е изпитание на съдбата за нас. Ние ще издържим този изпит и ще останем верни на клетвата си. Но ти, всичко-знаеща шаманке, не си мисли, че ние ще се оставим да умрем. Ако има порта или някакъв изход, през която ти да изведеш народа ни и така да ни спасиш от сигурна смърт...

Лили поклати глава. На нея ѝ беше известна заповедта на стъпалата на Орфей: Не взимай със себе си никакво живо същество в твоя свят! Никога и поради никаква причина! Какво ли щеше да стане с тези миролюбиви същества, ако Лили ги заведеше при хората? Щяха да ги затворят в зоологическата градина или да ги дават по телевизията, за да им се присмиват всички и така нататък... Колко ужасно!

— Страхувам се, че не мога да ви помогна — каза тя и почувства как очите ѝ се насълзиха. — Само ако можеше да разгледам по-отблизо този октопод, може би щеше да ми хрумне идея, как да го прогоним, но...

— Защо не опиташ? — попита един от атлантите.

— Мисля, че надценявате възможностите ми. Водата... как аз бих могла да... всичко отвън е пълно с вода!

— Ще сдъвчеш тази перла — каза жената с нежния глас и подаде на Лили едно голямо колкото орех синьо топче. — То ще те пази от голямото водно налягане и ще ти доставя кислород.

Мъжът с брадата предложи:

— А за да не ти се случи нищо, ще ши дам Авантилос назаем. Това е моят воден кон. Той е най-трудолюбивото морско конче в целия Бермудски триъгълник и ще те изведе светкавично бързо от всяка опасна ситуация.

— Но ако отворим шлюза, тя веднага ще се натъкне на октопода и ще попадне в огромната му уста. Тя трябва да излезе от нейната тайна порта, и отново да влезе, за да се озове зад гърба на октопода — каза Шнуртел Великолепни и се замисли: — Но кой знае, колко време ще отнеме това и дали моите хора отвън ще оцелеят.

Лили се поколеба. Тя видя колко отчайваща беше ситуацията и че всички атланти възлагаха надежди единствено и само на нея. Можеше ли да разочарова тези подводни хора? Невъзможно!

— Дайте ми балончето с въздух! Нека да се опитам да направя нещо! — каза тя. — Къде е водното конче?

Братият мъж даде нареждания да доведат коня му и да го оседлаят възможно най-бързо. Другите обясниха на Лили как точно трябва да глътне перлата. Беше много просто. Трябваше да я сдъвче както дъвка и тя щеше да ѝ осигури въздух за няколко минути.

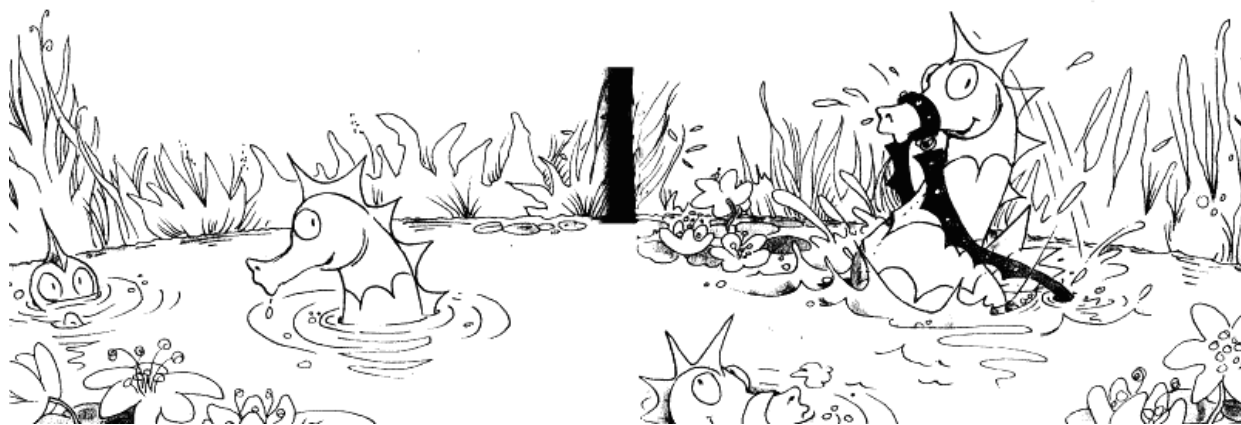
— Но трябва да сдъвчеш нова перла едва, когато си сдъвкала до край предишната. Не трябва да взимаш повече от една наведнъж, защото действието ще е прекалено силно! — беше предупредена Лили. Тя сложи в джоба на панталона си едно доста голямо количество от перлите.

— Няма да са ти необходими чак толкова много! — усмихна се брататият мъж и я изведе на двора.

Каква гледка! В едно кръгло езеро с кристалночиста вода плуваха водни кончета. Някои от тях подадоха глави изпод водата, за да видят, какво се случваше на двора. Тези интересни животни бяха много по-големи, отколкото Лили си беше представляла. Изведнъж едно особено красиво морско конче подаде глава изпод водата. То имаше дори истински повод, които Лили беше виждала да слагат на истинските коне. Когато забеляза мъжа с брадата, то подскочи от водата и започна

да цвили радостно. Щом стъпи на земята, то разтвори леко заоблената си опашка и започна да подскача високо около насъбралите се атланти. Братият мъж го хвана за юздите и му каза нещо на ухото, при което животното приклепна, за да може Лили да го възседне по-лесно. Тя ликуваше. Само ако приятелката ѝ Мона можеше да я види! Лили беше прекарвала с нея много часове в училището по езда. И двете момичета бяха луди по конете и ги познаваха много добре. Но при вида на този наистина великолепен кон, дъхът на Лили спря. Никога не беше виждала по-красиво животно! Тя се настани на седлото и потупа Авантилос по врата.

— Може да му говориш! Той разбира езика ни — каза братият мъж.

— Името ми е Лили и съжалявам, че нямам захарче за теб, но не бях предполагала, че ще ми се налага да яздя.

Авантилос кимна добродушно и леко подскочи, все едно искаше да тества, дали ездачката му се е настанила удобно на седлото. След това се обърна с глава към Лили и я побутна приятелски по ръката.

— Авантилос не може да остава дълго време във въздуха — обясни братият мъж. — За да диша той трябва да...

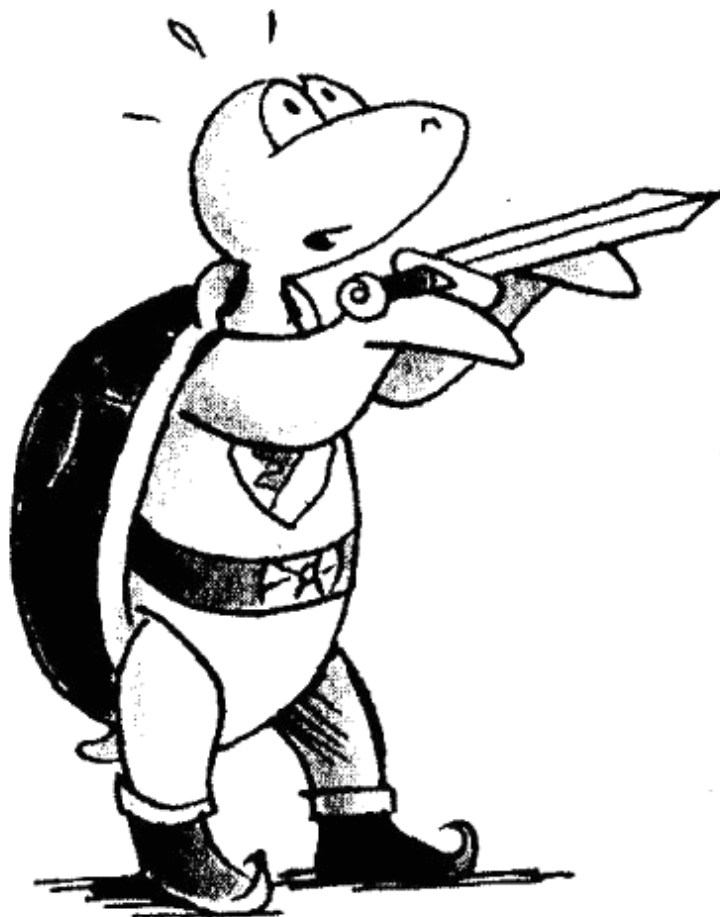
Лили не чу нищо повече, защото в този момент конят направи гигантски скок в езерото. За щастие той веднага изплува отново и започна да плува в кръг. Мокра от глава до пети, Лили издуха водата от носа си и ѝ трябваше доста време докато се осъзнае и се съвземе от уплахата. Всички на двора започнаха да се смеят.

— Ние трябва да тръгваме! — предупреди Шнуртел Великолепни. — На моите хора сигурно съвсем им е свършил въздухът.

— Ще дам най-доброто от себе си! — обеща Лили и добави с тон, който не търпеше възражение: — Скъпи Шнуртел Великолепни, няма никакво ние. Аз и Авантилос сами ще си опитаме късмета!

— Така е по-добре — съгласи се жената с нежния глас. — Дано Нептун, морският бог да е с вас!

— Поне вземи меча! — каза малкият цар малко обидено и го подаде на Лили. — Той принадлежи на сина ми Туртелпънк, който чака отвън спасение.

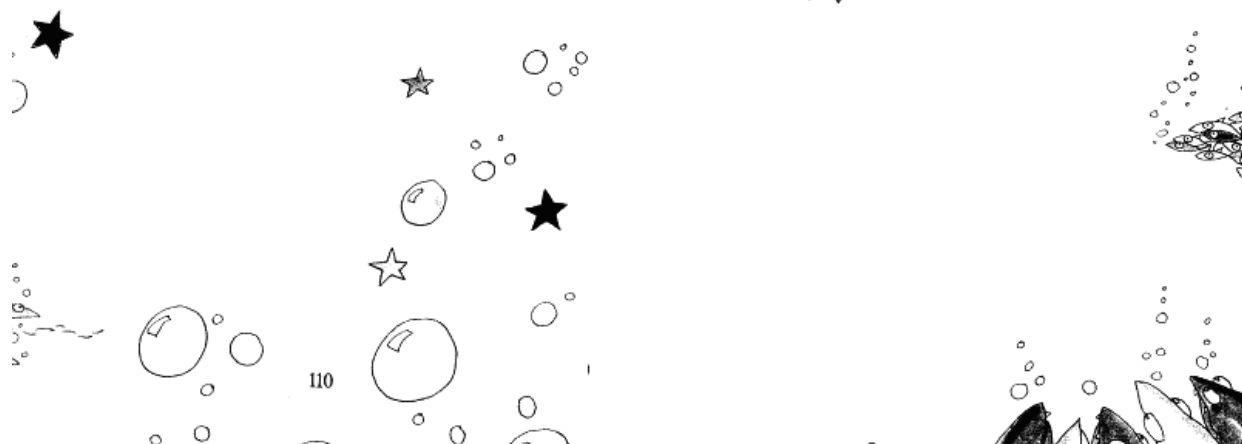
Лили закрепил меча на седлото на Авантилос и прошепнал в ухото на коня:

— Тръгвай към цветните блати!

И двамата полетяха натам, придружавани от много пожелания за късмет. Близко до градската порта Лили си взел един тризъбец, който беше поставен за украса. По този начин тя се въоръжила и щеше да може

да се върна на това място с помощта на магическия скок. Все пак нищо не се знаеше... Когато стигна до цветните блатата, Лили слезе от коня и го остави да си вземе въздух във водата. После се увери, че никой не я е последвал и че никой не я наблюдава. Идеята ѝ беше следната: нямаше да мине през портата на Орфей. С помощта на магическия скок щеше да се пренесе от външната страна на кристалното кълбо около Атлантида. За щастие мечът беше с нея. С негова помощ щеше да се пренесе директно при сина на Шнуртел Великолепни.

Тя бързо се качи на гърба на Авантилос, лапна една перла, притисна меч към сърцето си, за да я заведе на правилното място и измърмори заклинанието. След секунди тя се озова във водата. Перлите с въздух ѝ даваха повече въздух от необходимото и излишния тя трябваше също като водолазите да изпуска под формата на балончета във водата. Много странно беше как балончетата с кислород се носеха над нея. Но за жалост Лили нямаше много време, за да се наслади на прекрасната гледка, защото вече забеляза една голяма група от костенурки срещу себе си.

— Здравейте! Добре ли сте? — поздрави тя народа на Туртелдромп. — Изпратиха ни да ви нагледаме. Шнуртел Великолепни ви поздравява! Той много се притеснява за вас и много ще се радва да се завърнете в къщи. Това ще е съвсем скоро...

— Пътят свободен ли е вече? Победен ли е октопода?

— Не още, но имайте търпение! Пазете силите си и кислорода!

— Тогава как вие двамата можахте да говорите с баща ми и после да дойдете при нас, без да ви погълне октоподът?

— Няма време за обяснения! Само изчакайте!

— Трима от хората ни няма да издържат още дълго. Те са стари и слаби и скоро ще умрат поради липсата на въздух!

Лили видя три костенурки на дъното на морето, които едва се движеха. Тя започна да мисли трескаво.

— Момент! — каза тя, защото ѝ беше дошла идея. Лили дръпна юздите и Авантинос я отведе до една огромна празна черупка от рапан. Под него Лили постави три от перлите с въздух и започна да танцува около тях. Авантинос веднага разбра какво беше намерението ѝ и започна да ѝ помага, като започна да удря с опашката си по балончетата. Въздухът започна да излиза от тях, заизкачва се нагоре и образува в черупката огромен балон от въздух. Междувременно беше дошъл и Туртелпънк с хората си.

Докато Лили се качваше отново на коня, му извика:

— Този въздух ще стигне за някои от вас. Но трябва сами да продължите да танцувате около рапана, защото ние ще се заемем с октопода!

Лили се хвана здраво за юздите, а Авантинос, за да докаже славата си се спусна толкова бързо напред, че момичето едва успя да се задържи на седлото. Когато стигнаха до шлюза, Лили беше ужасена, защото октоподът изглеждаше наистина много страшно.

— Охо, какво виждам тук? Малък деликатес за мен! — зарадва се чудовището, облещи огромните си очи и от устата му потече зелена слюз.

Няма да се оставя едно такова гнусно, дебело чудовище да ме уплаши, окуражи се Лили и нападна. На атлантите беше обещала да прогони октопода и да не го убива. И намерението на Лили беше такова, защото тя също беше миролюбив човек, въпреки че идваше от Земята. Първо тя се опита да забие тризбеца в мекото тяло на

животното, но напразно. Октоподът така размахваше пипалата си, че единствено бързината на Авантилос я спаси от сигурна смърт.

Лили се замисли и изведнъж ѝ дойде гениална идея.

— Тогава ще пробвам нещо друго, мекотело такова! — извика тя надменно и изчезна заедно с морското конче. Но малко след това се върна. В двете си ръце държеше по една змиорка. Лили знаеше, че те можеха да произвеждат ток от много хиляди волтове, за да се предпазват от враговете си.

— Сега да видим как ще ти хареса вкуса на тези змиорки! — извика Лили и ги хвърли директно в лицето на октопода. След това се отдръпна, защото трябваше да внимава и тя да не бъде засегната от токовия удар. Но как реагира октоподът? ХРУС и змиорките изчезнаха в голямата паст на чудовището.

Нямаше кой знае каква реакция. Само очите на октопода проблеснаха няколко пъти.

— Много пикантно предястие ми донесе! — ухили се коварно октоподът. — Ела, за да те изям като основно ястие.

Лили осъзна, че при това чудовище нямаше да постигне абсолютно нищо с насилие. Само хитрост щеше да помогне, а в това беше силата ѝ.

— Ако ти позволя да ме изядеш, какво ще получа в замяна? — поиска да знае момичето.

— Какво означава това? — попита октоподът. — Аз лично ще ти подаря смъртта!

— Тогава ме хвани! — каза Лили и се направи, че уж пуска юздите на Авантилос.

— Аз не съм толкова глупав и няма да се хвана на такъв номер. Ти просто искаш да ме подмамиш и да изляза от шлюза. Не, няма да се хвана. Мога да чакам. Онези вътре ще поискат да излязат все някога и тогава ще имам предостатъчно храна!

Лили не знаеше какво да прави. Как да подходи? В този момент забеляза, че действието на перлите започна да отслабва и тя лапна една нова. Октоподът обаче се заинтригува.

— Какво ядеш?

Лили се поколеба за миг, но после се усмихна. Тя се направи, че се наслаждава на перлата, която се разтопи на езика ѝ и отвърна:

— Ах, това са само любовни перли, които не са за октоподи.

— Любовни перли?

— Когато някой глътне достатъчно от тях, хората се влюбват в него. Почакай само и ще видиш как за секунди ще се влюбиш в мен. — Лили се престори, че гълта още една перла и започна да я смуче.

— Ти и сама не си вярваш, въпреки че... Аз ви обичам всички. Само ако знаеш с какво удоволствия бих ви изял! — Октоподът започна да се смее толкова високо, че дебелият му корем се разтресе.

— Само почакай, докато подежда магията — каза Лили.

— На мен със сигурност няма да ми подежда, но както се казва в една стара октоподска поговорка: преди ядене, след ядене трябва да се яде, яде, яде! Така че дай и на мен една такава любовна перла! — заповяда той.

— Ела и си я вземи! — подразни го Лили и се опита да изглежда естествено.

— Отново този отчаян опит да ме примамиш. Казах ти, че няма да се хвана!

Лили лапна още една перла и попита:

— Какво ще получа, ако ти дам една да я пробваш?

Октоподът, който ставаше все по-любопитен и лаком каза:

— Ще ти подаря живота!

— Това не е достатъчно. Ще трябва да освободиш и шлюза.

— Няма да го направя само заради една перла. Ще трябва да се разделиш с всичките си запаси!

— И тогава наистина ли ще пуснеш всички?

— Разбира се. Давай перлите!

— Но ти наистина ще освободиш портата, нали? Обещавах ли?

— Обещавам! Давай перлите!

Октоподът разпери нетърпеливо пипалата си към Лили, докато тя най-накрая извади перлите. Тя имаше всичко на всичко четири шепи. Октоподът лакомо ги напъха в устата си.

— Не яж прекалено много! Вече виждам, че магията започва да действа. Направо ми се иска да дойда при теб и да те целуна.

— Ела, ела! — ухили се коварно октоподът и глътна наведнъж всички перли.

— Но първо трябва да освободиш шлюза, така както ми беше обещал.

— Ти за глупак ли ме мислиш? — изсмя се чудовището. — Но ти си по-глупава и от най-глупавата риба. Да не би наистина да вярваш, че ще изпълня обещанието си?

— Но любовната магия! — престори се, че заеква Лили. — Чувствам как действа. Ти имаш прекалено много перли в устата си. Не мога да ти устоя! Просто трябва да те целуна!

— Хайде, ела! — зарадва се октоподът и Лили забеляза, как той започна да се издува. Затова каза: — Моля те не дъвчи перлите толкова

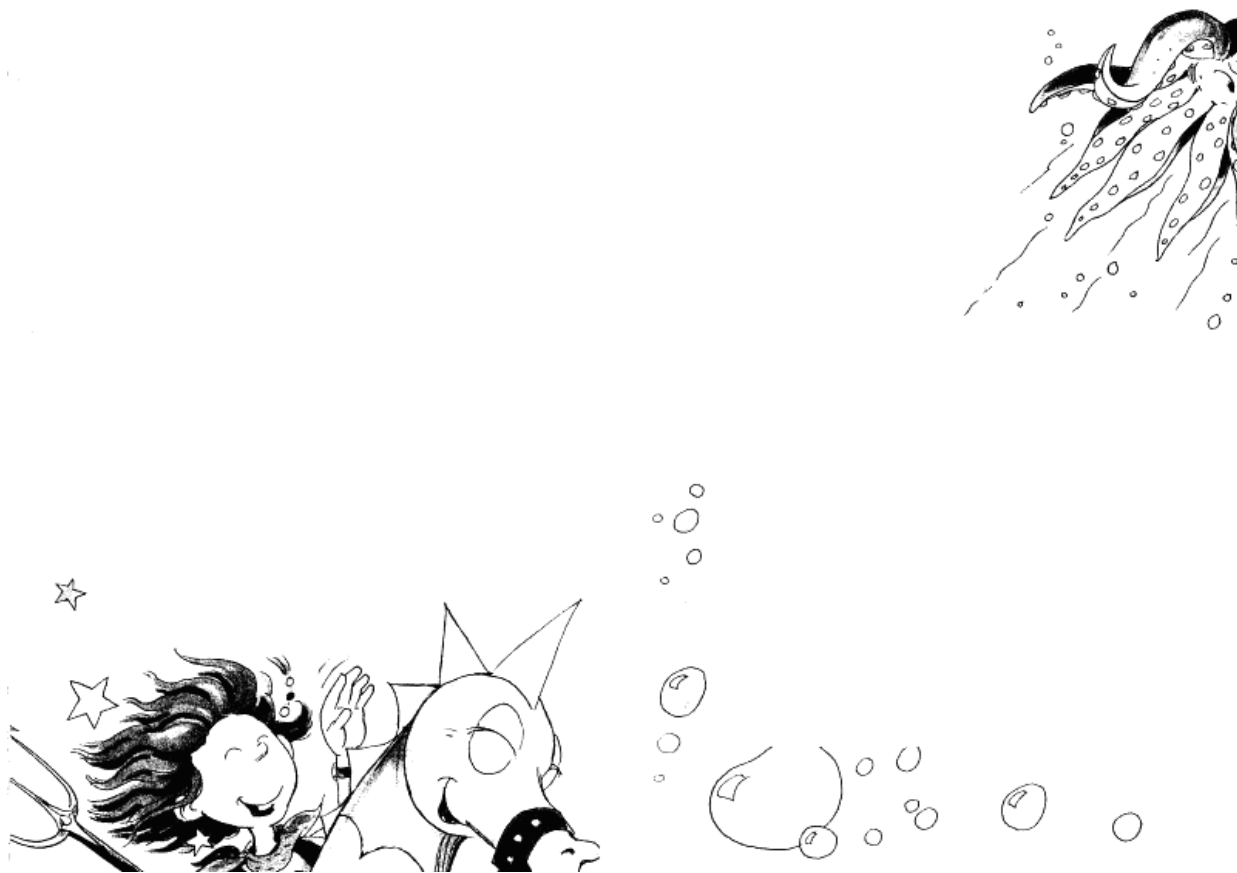
бързо, защото магията ще стане още по-силна и ще привлечеш всички морски обитатели, които ще дойдат и ще искат да те целунат.

— Нека да дойдат! — изсмя се октоподът и продължи да дъвче още по-усърдно. Главата и тялото му ставаха все по-големи и по-големи. Идеята на Лили беше на път да се изпълни, а чудовището още не се беше осъзнало какво ставаше с него и се радваше на яденето, което го очакваше. То продължаваше да дъвче, като очакваше да започнат да прииждат риби. Но накрая дойде моментът, в който октоподът се беше напълнил толкова много с въздух, че започна да се издига нагоре като балон. Той отчаяно започна да се опитва да се хване с пипалата си за стените на шлюза, но не му се удаде. Не можеше да се задържи, защото имаше прекалено много въздух в стомаха си.

— Но къде тръгна? — попита го Лили подигравателно. — Остани тук долу, за да мога да те целуна!

Но октоподът не я чу. Той се мятеше лудо и се съпротивляваше, но въздухът го изкачваше все по-нагоре. Лили нямаше много време за злорадство, защото я чакаше по-важна задача.

— В галоп! — извика тя и Авантилос веднага разбра накъде да се отпрати. Тези от костенурките, които бяха най-зле, бързо бяха натоварени на седлото. По пътя към шлюза Лили беше пресрещната от атлантите, които с конете си отнесоха в Атлантида останалите представители на рода Туртелдромп. Те започнаха да аплодират Лили отдалече. Възторгът се чуваше толкова надалеч, че и други атланти дойдоха, за да празнуват победата. Какъв празник настана само!

— Октоподът ще се пръсне ли? — попита Лили жената с нежния глас, когато малко по-късно всички се бяха събрали в Алтинг и пиеха изискано шампанско от водорасли.

— Не, разбира се. Известно време ще го боли стомахът, но да не се казвам Вивиан, ако му стане нещо друго!

— Той със сигурност няма да има желание да се върне отново в шлюза — добави брататият мъж. — Октоподите са страхливи. А и нашите хора са вече там и обезопасяват вратата с лепкава каша от морски краставици. Трябва да се подсигури, защото човек се учи докато е жив.

— Дойде време ние двете да си поговорим. — каза Вивиан и сложи ръка на рамото на Лили. — Имам много въпроси...

Щом Лили чу думата „време“, тя погледна часовника си и с ужас установи, че трябваше да си тръгне, преди мама и Леон да бяха забелязали липсата ѝ. Но как да се измъкнеше по най-бързия начин, така че да избегне неудобните въпроси? Тя стана решително от стола и каза:

— Чакат ме неотложни дела. За съжаление трябва да ви напусна. Но ще дойда отново, обещавам...

— Почакай, аз ще дойда с теб! — извика Вивиан и понечи да последва Лили, но брататият мъж я задържа.

— Нали знаеш, че шаманите следват собствения си път...

Когато стигна до градската порта, Лили остави тризбеца на мястото му до герба. Щеше ѝ се да си го вземе като сувенир за спомен, но как щеше да обясни откъде го има?

Тичайки тя стигна до цветните блата. Тук никой не можеше да я види. Тя погледна за последен път Атлантида и въздъхна:

— Ще дойда отново, иначе да не се казвам Лили...

После притисна плюшената мишка към сърцето си и изрече заклинанието за магическия скок.

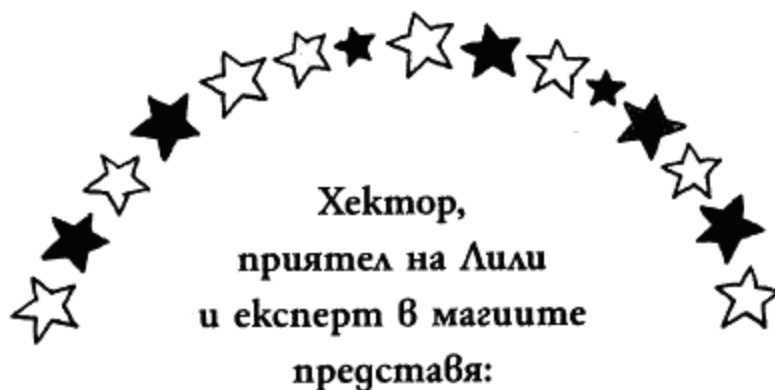
В леглото ѝ беше приятно топло, но мокрите дрехи бяха прилепнали по тялото ѝ. А от магическия скок ѝ се беше завило леко свят. Въпреки това тя изтича навън, за да провери дали стъпалата на Орфей все още бяха там. Тя не искаше някой да мине по тях и да се изложи на опасност. Но в коридора Лили беше пресрещната от мама.

— Какво правиш? Защо си станала по това време? И защо дрехите ти са влажни?

— Аз се опитвах да тренирам за изследователка на Атлантида и затова си взех душ с дрехите, за да мога да свикна с влагата.

— Що за идеи имаш само? — усмихна се мама. — Но сега отивай веднага в стаята си и облечи сухи дрехи, преди аз да съм станала изследователка на домакински уреди и да съм те пъхнала в сушилнята!

За да си спомня за пътешествието си до Атлантида, Лили си направи истинска блестяща сфера „Атлантида“. Пробвай и ти, много е лесно:

За сферата се нуждаеш от празно бурканче от мармалад. Избери си някое, което е достатъчно прозрачно и най-важното, гледай да се затваря добре. После си намери най-различни малки фигурки, които да потопиш в бурканчето. Имай предвид, че фантазията на атлантите няма граници. Всичко е разрешено, само трябва да е непромокаемо!

С много здраво лепило залепи фигурките от вътрешната страна на капачката на бурканчето. Когато лепилото изсъхне, трябва само да си набавиш още блестящи прашинки, които да ваят като сняг във фантастичния свят. Може да си купиш сребристи и златисти звездички от дрогерията или някой друг магазин. После напълни бурканчето с вода до ръба и изсипи вътре звездичките.

За да не пропуска вода бурканчето, може да сложиш малко лепило и на резбата на капачката и след това да я завинтиш. После обърни бурканчето, наслаждавай се на фантастичния свят и мечтай!

Издание:

Книстер. Лили Чудото и тайната на изгубения подводен свят
Немска. Първо издание

ИК „А&Т Publishing“, София, 2008

Редактор: Ивета Кючукова

Илюстрации: Ил. Биргит Рийгер

ISBN: 978-954-9436-40-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.